

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 81/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Danielom Blyšťanom, Advokátska kancelária JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Tos 14/2014 a jeho uznesením zo 14. mája 2014 a sp. zn. 1 TdoV 12/2014 a jeho uznesením zo 17. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2014 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej

len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 6 Tos 14/2014 a jeho uznesením zo 14. mája 2014 a sp. zn. 1 TdoV 12/2014 a jeho uznesením zo 17. septembra 2014.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že 14. júna 2013 podal Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) na Špecializovaný trestný súd obžalobu na sťažovateľa. V obžalobe vymedzenú skutkovú vetu kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 a 4 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokusom trestného činu podvodu podľa § 14 ods. 1 a § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona. Tento záver oprel prokurátor o to, že v okolnostiach prípadu ide o zmenku na zmenkovú sumu 7 500 000 Sk, teda 248 954,39 €.

Keďže prokurátor právne kvalifikoval stíhaný skutok podľa § 270 ods. 4 písm. b) Trestného zákona, považoval sa v prvom stupni za vecne príslušný konať a rozhodnúť Špecializovaný trestný súd, a to v zmysle § 14 písm. c) Trestného poriadku. Podmienkou tejto vecnej príslušnosti je, aby bol čin spáchaný „vo veľkom rozsahu“. Trestný zákon obsahuje vo všeobecnej časti ustanovenie § 125 ods. 1, podľa ktorého sa hľadiská na určenie výšky škody použijú aj na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu (hoci zákon neuvádza, že na určenie rozsahu činu sa použijú len hľadiská na určenie výšky škody).

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že prokurátor pri určení rozsahu stíhaného činu vychádzal primárne z nominálnej hodnoty zmenky, ktorú ako cenný papier treba považovať v zmysle § 130 ods. 1 písm. c) Trestného zákona za vec. Vzhľadom na túto hodnotu (keďže zmenka bola uplatnená v rozhodcovskom a následne aj v exekučnom konaní vo výške nominálnej hodnoty) prokurátor považoval hodnotu zmenky za potenciálnu škodu. Následne hľadiská

pre stanovenie tejto škody použil na určenie rozsahu činu, pričom vzhľadom na „škodu veľkého rozsahu“ odvodenú od hodnoty zmenky považoval stíhaný trestný čin za spáchaný vo „veľkom rozsahu“ [§ 270 ods. 4 písm. b) Trestného zákona].

Sťažovateľ s takouto právnou kvalifikáciou nesúhlasil. Vyslovil názor, podľa ktorého doslovné znenie a povaha ustanovenia § 270 ods. 2 a 4 Trestného zákona vylučuje mechanickú aplikáciu § 125 ods. 1 Trestného zákona na daný prípad. Tak, ako je vylúčené, aby sa podľa hľadísk na určenie výšky škody určila hodnota cenného papiera, ktorú vyjadruje jej nominál, rovnako je vylúčené, aby sa hľadiská na určenie výšky škody použili na určenie rozsahu činu, keďže škoda pri trestnom čine podľa § 270 ods. 2 a 4 Trestného zákona nemusí vzniknúť. Znak škody totiž nie je obligatórnym znakom tejto skutkovej podstaty.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ 28. júna 2013 podal námietku vecnej nepríslušnosti konajúceho súdu a doplnil ju podaním z 8. júla 2013. Poukázal na viaceré stanoviská Najvyššieho súdu Českej republiky, ako aj na názor súčasnej slovenskej právnej teórie obsiahnutej v komentári k Trestnému zákonu od dlhoročného trestného sudcu a predsedu Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Haralda Stiffela, ktorý nestotožňoval rozsah činu výlučne s nominálnou hodnotou (cenou) cenného papiera. Ustanovenie § 270 ods. 2 a 4 Trestného zákona totiž zreteľne rozlišuje medzi hodnotou cenného papiera a rozsahom činu, a preto tieto dva pojmy nie je možné stotožniť.

Podľa sťažovateľa ak by mala byť hodnota cenného papiera určujúca pre rozsah činu, zákonodarca by v § 270 ods. 4 písm. b) Trestného zákona namiesto pojmu „vo veľkom rozsahu“ použil pojem „veľkej hodnoty“, pretože s „hodnotou veci“ zákonodarca počíta v ustanovení § 270 ods. 2 Trestného zákona, kde sa uvádzajú „cenné papiere vyššej hodnoty“. Ustanovenie § 270 ods. 4 písm. b) Trestného zákona ráta s tým, že čin podľa § 270 ods. 2, teda ten, ktorý sa dotýka „cenných papierov vyššej hodnoty“, sa dá spáchať „vo veľkom rozsahu“. To vylučuje, aby boli pojmy „hodnota cenného papiera“ a „rozsah činu“ totožné, lebo ak by to tak bolo, potom by § 270 ods. 4 písm. b) upravoval spáchanie

trestného činu dotýkajúceho sa „cenných papierov vyššej hodnoty veľkej hodnoty“, čo je logický aj právny nezmysel, pretože nemôžu existovať cenné papiere zároveň „vyššej“, ako aj „veľkej“ hodnoty. Nie je preto možné pri danom trestnom čine vychádzať výlučne z hodnoty cenného papiera, ktorá sa prekvalifikuje na škodu, a takto určiť rozsah činu. Spáchať trestný čin podľa § 270 ods. 2 a 4 Trestného zákona „vo veľkom rozsahu“ nemožno jednorazovo, ako to malo byť podľa prokurátora v tomto prípade.

3. Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 T 32/2013 z 21. marca 2014 bolo námietke sťažovateľa vyhovené a vec bola postúpená vecne príslušnému Okresnému súdu Košice II. Uznesenie sa opieralo o to, že nemožno mechanicky vychádzať len z pravidla vyplývajúceho z ustanovenia § 125 Trestného zákona, ale je potrebné vziať do úvahy aj iné hľadiská. Kvalifikačný znak spáchania činu vo veľkom rozsahu nemožno v tomto prípade považovať iba za priamy ekvivalent hodnoty cenného papiera, keďže znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 270 Trestného zákona nepokrývajú tú okolnosť, že na jednej strane dochádza k obohacovaniu páchatelia alebo inej osoby, a ani okolnosť, že na druhej strane bola niekomu spôsobená škoda. Objektom tohto trestného činu teda nie je záujem na zabránení vzniku škody, ale ochrana meny a cenných papierov. Správna kvalifikácia skutku preto mala znieť tak, že ide o obzvlášť závažný zločin podvodu v štádiu pokusu v súbehu so zločinom falšovania, pozmeňovania cenného papiera (nie teda obzvlášť závažným zločinom spáchaným vo veľkom rozsahu), ktorý nespadá pod vecnú príslušnosť Špecializovaného trestného súdu.

4. Proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu podal prokurátor sťažnosť, v ktorej poukázal na ustanovenie § 124 a § 125 ods. 1 Trestného zákona, ako aj § 14 Trestného poriadku. Právny názor Špecializovaného trestného súdu označil sa obsolétny, vychádzajúci z neaktuálnej judikatúry. Podľa prokurátora pravidlá na určenie vecnej príslušnosti musia byť jednoznačné, pričom ustanovenie § 125 ods. 1 Trestného zákona ukladá, aby sa hľadiská na určenie výšky škody použili aj na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu. Prokurátor sa nijako nevysporiadal s argumentom, podľa ktorého vznik škody nie je obligatórnym znakom trestného činu podľa § 270 Trestného

zákona, a preto hľadisko škody, ktorá ani nemusí vzniknúť, nemôže byť tým výlučným kritériom, pomocou ktorého je potrebné dospieť k záveru, že čin bol spáchaný „vo veľkom rozsahu“.

5. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení z 29. apríla 2014, ktorým reagoval na sťažnosť prokurátora, uviedol, že pojem „rozsah činu“ znamená početnosť skutkov, resp. početnosť skutkových dejov, ktoré sú skutku pričítané a naplňajú skutkovú podstatu. Napríklad jednorazové sfalšovanie bankovky v hodnote 1 000 000 sa z hľadiska „rozsahu činu“ zjavne odlišuje od sfalšovania bankovky v hodnote 1, avšak miliónkrát. V oboch prípadoch je potenciálna škoda, tak ako ju poníma prokurátor, zhodná, a to jeden milión. Rozsah činu z pohľadu početnosti a intenzity útoku na chránený objekt je však zjavne vyšší v druhom prípade, teda keď páchatel miliónkrát zasiahne chránený záujem. Rozsah činu v tomto prípade nesúvisí iba s nominálnou hodnotou bankovky alebo cenného papiera, ktorý má byť pozmeňovaný, a teda nesúvisí iba s potenciálnou škodou, ale je potrebné vziať do úvahy aj početnosť zásahov do chráneného záujmu.

6. Uznesením najvyššieho súdu ako druhostupňového súdu sp. zn. 6 Tost 14/2014 zo 14. mája 2014 bolo uznesenie Špecializovaného trestného súdu zrušené s tým, aby sa vo veci znova konalo a rozhodlo. Najvyšší súd uviedol na odôvodnenie jednu vetu, podľa ktorej *„Zákon č. 140/1961 Zb. zák., z ktorého vychádzal Špecializovaný trestný súd, použijúc k nemu sa vzťahujúcu judikatúru, nedefinoval pojem rozsah činu. K uvedenému došlo až zákonom č. 248/1994 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. októbra 1994.“*. Najvyšší súd neozrejmil, ako tento jeho záver bližšie súvisí s podstatou problému.

7. Sťažovateľ podal proti druhostupňovému uzneseniu najvyššieho súdu dovolanie. Dovolacím uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 12/2014 zo 17. septembra 2014 doručeným sťažovateľovi 22. októbra 2014 (v zmysle § 65 ods. 4 Trestného poriadku, keďže týmto dňom bola nedoručená zásielka vrátená súdu) bolo dovolanie odmietnuté, a to tak, že podľa sťažovateľa voči jeho podstatným argumentom neuviedol najvyšší súd ani jeden argument, ktorý by ich vyvracal.

Podľa presvedčenia sťažovateľa nesprávna aplikácia príslušných ustanovení určujúcich zákonného sudcu na príslušnom súde má priamy priemet vo vzťahu ku namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru. Najvyšší súd predovšetkým nesprávnou aplikáciou príslušných ustanovení Trestného zákona v nadväznosti na § 14 Trestného poriadku zasiahol do základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Okrem toho sťažovateľ je presvedčený, že najvyšší súd spôsobom, akým nesprávnou aplikáciu príslušných právnych predpisov odôvodnil, zasiahol do práva sťažovateľa na konzistentné, logické, odôvodnené a preskúmateľné rozhodnutie zbavené znakov svojvoľnosti, teda do práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd redukoval svoj postup na mechanický gramatický výklad ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona bez použitia systematického výkladu, najmä vo vzťahu k špecifickému objektu chránenému podľa § 270 Trestného zákona, ktorý je nezávislý od akejkoľvek škody. Ak je záujem chránený Trestným zákonom nezávislý od škody, rozsah činu nemožno zisťovať za pomoci škody. Úmyslom zákonodarcu nemôže byť vytvorenie takého právneho stavu, v ktorom „rozsah činu“ nebude možné pre absenciu akejkoľvek škody určiť. Keďže uznesenie najvyššieho súdu na takúto jednoduchú námietku nedáva žiadnu odpoveď a ani neodôvodňuje, prečo sú odlišné úvahy Špecializovaného trestného súdu nesprávne, a ani len okrajovo sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, v tomto zmysle treba druhostupňové uznesenie považovať za arbitrárne. Podľa sťažovateľa z neznámych dôvodov najvyšší súd vychádza z predpokladu, že Špecializovaný trestný súd sa opieral o judikatúru k staršiemu Trestnému zákonu (účinnému do 31. decembra 2005, pozn.), a to za situácie, keď Špecializovaný trestný súd staršiu judikatúru vôbec nespomína. V skutočnosti totiž vychádza zjavne zo súčasného Trestného zákona. Najvyšší súd zrejme chcel naznačiť, že judikatúra (podľa všetkého R 3/1980-II.) rozoberajúca rozsah trestného činu falšovania, ktorá vznikla pred rokom 1994, resp. pred rokom 2005, nie je aktuálna, pretože pre rozsah činu sa od roku 1994, resp. roku 2005, používajú iné hľadiská. Takto naznačený záver, ale ani jeho význam pre trestné konanie najvyšší súd nijako bližšie neodôvodnil. Neodpovedal spoľahlivo na zásadnú otázku, prečo sa má škoda použiť ako kvalifikačný znak alebo právne

významný pojem v prípade takého trestného činu, kde škoda nie je znakom skutkovej podstaty. Z odôvodnenia nemožno podľa sťažovateľa zistiť, prečo majú byť kritériá uvedené v § 125 ods. 1 Trestného zákona univerzálne platné pre každý trestný čin v osobitnej časti Trestného zákona vrátane takého, ktorého znakom nie je škoda. Rovnako absentuje odôvodnenie, prečo sa najvyšší súd nezaoberal právnym názorom JUDr. Stiffela a niektorými rozhodnutiami Ústavného súdu Českej republiky.

8. Sťažovateľ napokon žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Tost 14/2004 zo dňa 14.05.2014 a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1TdoV 12/2014 zo dňa 17.09.2014 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Tost 14/2014 zo dňa 14.05.2014 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1TdoV 12/2014 zo dňa 17.09.2014 sa rušia a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,52 €, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu v sídle Ústavného súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky platbu vykoná na číslo účtu, ktorý advokát JUDr. Daniel Blyšťan uvedie.“

II.

9. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 14/2014 zo 14. mája 2014 vyplýva, že ním bolo zrušené uznesenie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4 T 32/2013

z 21. marca 2014 s tým, aby tento vo veci znova konal a rozhodol. Podľa názoru najvyššieho súdu treba sťažnosť prokurátora považovať za dôvodnú. Prokurátor namietal, že na určenie rozsahu činu vrátane činu veľkého rozsahu ako znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 270 ods. 4 písm. b) Trestného zákona sa – tak ako aj pri ďalších skutkových podstatách – vychádza z ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona, ktoré to výslovne stanovuje. Ďalšou relevantnou skutočnosťou je to, že pozmenená zmenka znejúca na sumu 7 500 000 Sk bola konaním kladeným obvineným za vinu uvedená do obehu a na jej základe došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku a exekučnému konaniu na takúto finančnú čiastku bez akéhokoľvek zníženia sumy v nej uvádzanej. V súlade s argumentáciou prokurátora aj najvyšší súd dospel k záveru, že v platnom znení ustanovenia § 124 a § 125 Trestného zákona sa pojem škoda definuje už s tým, že hľadiská na určenie výšky škody sa použijú aj na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu. Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005, z ktorého vychádzal Špecializovaný trestný súd, použijúc k nemu sa vzťahujúcu judikatúru, nedefinoval pojem „rozsah činu“. K tomu došlo až zákonom, ktorý nadobudol účinnosť 1. októbra 1994.

10. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 12/2014 zo 17. septembra 2014 vyplýva, že ním bolo podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 14/2014 zo 14. mája 2014. Sťažovateľ ako právny dôvod dovolania označil dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda že druhostupňové rozhodnutie najvyššieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie bolo podané proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, pretože v ustanovení § 368 ods. 2 Trestného poriadku obsahujúcom katalóg rozhodnutí, proti ktorým je možné podať dovolanie, nie je uvedený taký typ rozhodnutia, o aký ide v danom prípade.

III.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

12. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. V súvislosti s dovolacím uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 12/2014 zo 17. septembra 2014 považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že sťažovateľ v podanej sťažnosti nijako nespochybňuje názor najvyššieho súdu, podľa ktorého dovolaním napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím podľa § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Vytyka totiž iba to, že sa najvyšší súd nezaoberal vecnými námietkami sťažovateľa.

Za daného stavu možno konštatovať, že sťažovateľ neuviedol žiadne argumenty spochybňujúce správnosť právneho názoru najvyššieho súdu. K tomu treba tiež dodať, že argumentácia najvyššieho súdu sa javí ako jednoznačne správna a presvedčivá. Za situácie, keď dovolanie nebolo možné považovať za prípustné, nebol ani dôvod na to, aby sa najvyšší súd zaoberal meritom veci.

15. Ani v prípade druhostupňového uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 14/2014 zo 14. mája 2014 nemožno dospieť k záveru o jeho arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti.

Možno konštatovať, že najvyšší súd vyložil ustanovenie § 125 ods. 1 poslednej vety Trestného zákona doslovne. V zmysle tohto ustanovenia sa hľadiská na kvantifikáciu výšky škody použijú aj na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu. Vzhľadom na doslovné znenie tohto ustanovenia bol najvyšší súd toho názoru, že, vychádzajúc z nominálnej hodnoty zmenky, o ktorú šlo, treba rozsah činu kvalifikovať ako veľký. V súvislosti s judikátom z roku 1980, o ktorý sa oprel Špecializovaný trestný súd, bol najvyšší súd tej mienky, že judikát pochádza z doby, keď Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005 ešte nedefinoval pojem „rozsah činu“, pretože k tomu došlo až s účinnosťou od 1. októbra 1994, čo zrejme znamená, že podľa názoru najvyššieho súdu použiteľnosť judikátu sa zmenou zákonnej úpravy skončila.

16. Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že hoci argumentácia najvyššieho súdu je veľmi stručná, napriek tomu je dostatočne jasná, jednoznačná a zrozumiteľná. V okolnostiach danej veci je to rozhodne jeden z možných výkladov.

Napriek uvedenému ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľom a Špecializovaným trestným súdom prezentovaný odlišný výklad dotknutých ustanovení hodnotí ústavný súd takisto ako právne možný a ústavne konformný.

Za daných okolností nevidel ústavne relevantný dôvod do právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu zasiahnuť.

17. Ústavný súd napokon dodáva, že otázku príslušnosti súdu možno napadnúť v dovolacom konaní po právoplatnom rozhodnutí o vine a treste, a to v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Je teda daná možnosť, aby sa najvyšší súd aj v dovolacom konaní vyjadril k spornej otázke.

18. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2015